

Baantjer & de Waal

Een tip van de sluier

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

De Brouwersgracht zuchtte en steunde onder de felle windvlagen, die zo hard waren dat er kleine golven door het donkere water joegen. Peter van Opperdoes kreeg de deur van zijn huis maar met moeite dicht, alsof de wind hem ervan wilde weerhouden om de straat op te gaan. Het was dan ook typisch een avond om binnen te blijven, maar Van Opperdoes voelde daar niets voor. Hij draaide de deur stevig op slot en keek om zich heen. Voor zover hij kon zien was de gracht uitgestorven. Geef de mensen eens ongelijk, dacht hij. Naast de gure wind was er voor vanavond ook nog pittige regen voorspeld. Aangenaam was het niet, maar hij wilde even een stuk wandelen en de wind door zijn hoofd laten waaien, voordat hij zijn bed in dook.

Peter van Opperdoes en zijn collega Jacob hadden een druk weekend achter de rug, met een vreemde zaak die uiteindelijk helemaal geen zaak bleek te zijn. Een ongeruste Amerikaanse moeder had gebeld met de mededeling dat haar zoon in Amsterdam spoorloos verdwenen was, maar na lang zoeken hadden ze hem uiteinde-

lijk teruggevonden op de zolderkamer van een louche, illegaal hotel in de binnenstad. De jongen zat met grote ogen weggedoken in een ven donker hoekje, en was ervan overtuigd dat er enorme spinnen in de kamer zaten, die hem zouden aanvallen zodra hij bewoog.

Van Opperdoes had een warme hand op zijn schouder gelegd. ‘Het komt allemaal goed, let maar op,’ stelde hij hem gerust. ‘Jacob, jaag jij die spinnen even weg.’ Jacob keek hem verbaasd aan, maar Van Opperdoes maakte een gebaar. ‘Doe maar even. Jaag ze maar weg. Kijk, daar zit er eentje.’

De oude rechercheur wees in een donkere hoek, en toen begreep Jacob wat zijn collega bedoelde. Hij was dansend, springend en schreeuwend door de zolder gelopen, wild met zijn armen zwaaiend en ‘boe, boe’ roepend. Bij elke hoek van de grote kamer zei hij heel hard ‘kssst’, en hij had de spinnen zogenaamd verjaagd. Van Opperdoes moest zich omdraaien om niet in lachen uit te barsten.

De Amerikaanse jongen, bij wie de hallucinerende paddenstoelen gelukkig inmiddels begonnen uit te werken, ging langzaam rechtop zitten en keek met grote ogen om zich heen. ‘Ze zijn weg...’ stamelde hij.

Van Opperdoes pakte hem zachtjes bij de arm en nam hem mee naar de trap. ‘Mooi zo. En nou snel naar beneden jij.’

De jongen knikte en omhelsde Van Opperdoes en daarna Jacob alsof hij hen nooit meer wilde loslaten.

‘Jaja... laat maar. Het is al goed...’ bromde Jacob.

Jacob was inmiddels uitgelachen en pakte de paddenstoelen, waardoor de jongen zo paranoïde was geworden, van hem af. Ze namen de Amerikaan mee naar het bureau, waar hij onderzocht werd en zijn moeder kon bellen.

Het zoeken naar de vermiste jongen had maar liefst twee dagen en twee nachten geduurd. Maar je kon nu eenmaal geen risico nemen, voor hetzelfde geld was er iets ernstigs gebeurd. Hoe vaak was het wel niet voorgekomen dat ze naar een vermiste zochten, en hem of haar uiteindelijk in een heel wat vervelender situatie aantreffen.

Ook al hadden die twee dagen en nachten er flink ingehakt bij Peter van Opperdoes, hij wist dat hij niet kon slapen voordat hij naar buiten was geweest. De wind leek even af te nemen, alsof hij moest inademen voor de volgende vlaag

over de gracht, die de bomen deed krommen en de ramen liet rammelen. Nou, vooruit maar, dacht Van Opperdoes, en hij dook voorover tegen de wind in de gracht op, in de richting van de brug. Het leek werkelijk alsof de wind de vermoeidheid uit zijn hoofd blies, want met elke stap werd hij rustiger en helderder. Straks kan ik heerlijk in slaap vallen, dacht hij. Die wind doet me goed.

Van Opperdoes had nooit een hekel gehad aan koud of guur weer. Amsterdam is mooi in elk jaargetijde, vond hij. Zelfs nu, in de eerste flinke najaarsstorm van het jaar, zag de Jordaan er prachtig uit, al deed de storm er alles aan om het onguur en onaantrekkelijk te maken.

De oude rechercheur kwam bij de hoek met de Prinsengracht, waar het aloude café Papeiland glinsterde in de duisternis. Een zacht, warm licht straalde vertrouwenwekkend naar buiten, om de klanten naar binnen te lokken. Toch had de wind gewonnen, want er zat niemand.

Carlo, de trouwe barman van het café, zag Van Opperdoes voorbijlopen en stak enthousiast zijn hand op, maar vrijwel meteen fronste hij en gebaarde driftig dat Van Opperdoes naar binnen moest komen.

Van Opperdoes deed de deur open en liep naar de bar. ‘Wat is er?’

Carlo keek samenzweerderig om zich heen, als om te kijken of er niet toevallig toch iemand in het café zat die hij op de een of andere manier over het hoofd had gezien. Toen dat niet het geval bleek, wees hij op een van de stoelen voor de bar. ‘Ga zitten.’

Van Opperdoes glimlachte. ‘Wat doe jij geheimzinnig? Is er weer een Amerikaanse president langs geweest?’

Carlo glimlachte en keek onwillekeurig even naar de ingelijste bedankbrief die oud-president Bill Clinton hoogstpersoonlijk naar Papeiland had gestuurd, nadat hij onverwacht op bezoek was geweest in het kleine café op de hoek en had genoten van de zelfgebakken appeltaart. ‘Nee, dit keer niet.’

‘Wat dan?’

‘Iemand vroeg naar je, vanavond. Of ik wist waar je woonde.’

Van Opperdoes fronste. ‘Waarom?’

‘Dat zei hij niet. Maar hij wist dat je hier ergens in de buurt woonde en hij wilde weten waar precies.’

Van Opperdoes ging nu aan de bar zitten. Hij werd er niet direct ongerust door, maar wilde

toch wat meer weten. ‘Hoe zag hij eruit?’

Carlo glimlachte. ‘Niet als een moordenaar die naar je op zoek is.’

‘Nou, dat is al een hele geruststelling. Jij weet wel hoe de gemiddelde moordenaar eruitziet.’ Van Opperdoes’ toon was luchtig. Hij kon zich niet voorstellen dat iemand hem naar het leven stond – al kon je het nooit helemaal zeker weten.

Carlo keek de rechercheur misprijzend aan. ‘Zit je me nou in de maling te nemen? Ik wil je alleen maar waarschuwen.’

‘Ik weet het, Carlo,’ sprak Van Opperdoes sussend. ‘Wat voor een type was het?’

‘Tja, ehh... ergens in de veertig, denk ik. Meer een soort zakenman dan een crimineel eigenlijk. Voor zover je tegenwoordig het verschil nog ziet.’

Van Opperdoes zweeg en keek naar de deur van het café, die onheilspellend heen en weer schudde door de windvlagen. Op de ramen werden de eerste spetters zichtbaar van een ongetwijfeld hevige regenbui. Binnen een paar seconden werden de spetters stralen en klonk een onheilspellend gerommel over de gracht, dat de eeuwenoude ruiten van het café deed trillen.

‘Wees maar niet bang,’ zei Carlo. ‘Dit pand staat er al sinds 1642 en heeft wel ergere stormen doorstaan in al die eeuwen.’

‘Klopt. Ik zat alleen te denken wat ik zou gaan doen. Voorlopig blijf ik maar even zitten. Wind vind ik niet erg, maar nat worden...’

De eerste stromen regen liepen inmiddels van de brug af, de gracht op. Van Opperdoes dacht na. Wie zou er naar zijn privéadres op zoek zijn... en wat zou diegene van hem willen? Iemand die hem iets aan wilde doen, zou ongetwijfeld niet zo opzichtig naar hem rondvragen. Hij wees naar de ouderwetse, zwarte telefoon die achter Carlo stond. ‘Mag ik even bellen?’

‘Natuurlijk...’

Carlo zette de telefoon op de bar neer en Van Opperdoes draaide het nummer van Bureau Raampoort.

‘Bureau Raampoort, voor al uw ondergelopen kelders. Met Rozenbrand spreekt u.’

‘Jan, met Peter van Opperdoes. Is het zo erg?’

‘Heb je al naar buiten gekeken? De telefoontjes gaan zo binnenstromen.’

Het bleef even stil.

‘Snap je ’m? Binnenstromen. Het regent te-

lefoontjes.’ Jan Rozenbrand had er lol in, dat was duidelijk.

Van Opperdoes glimlachte. ‘Ik snap ’m, Jan. Heel grappig. Maar luister eens... heeft zich vanavond iemand bij jou gemeld die op zoek was naar mij?’

‘Nu je het zegt... ja. Een man kwam vragen of jij er was. Maar je was er niet, dus dat heb ik hem gezegd. Morgen maar even proberen, zei ik.’

‘En toen?’

‘Toen is hij weggegaan. Hij leek een beetje van slag. Ik vroeg nog of ik hem kon helpen, maar nee... hij liep gewoon weg, zonder verder iets te zeggen.’

‘En waar ging het om?’

‘Geen idee, dat zei hij dus niet.’

Een bliksemflits verlichtte het oude interieur van Papeneiland, na een halve seconde gevolgd door een enorme donderslag.

‘Ik ga je ophangen, Van Opperdoes, tenzij je nog iets interessants hebt. Alle lampjes van de telefoon beginnen te knippen. De Jordaan is bang van het onweer.’

‘Ik heb niets meer. Sterkte, Jan.’

Van Opperdoes gaf de telefoon terug aan Carlo, die hem vragend aankeek.

‘En? Wist hij wat?’

Van Opperdoes schudde zijn hoofd. ‘Ook niets.’

Carlo zette een kop koffie neer op de bar. ‘Of slaap je dan niet?’

Van Opperdoes keek even naar buiten, waar de regen alleen maar heftiger werd en de bliksemschichten elkaar nu snel opvolgden. ‘Ik denk dat er van slapen de eerste uren toch niet zoveel komt.’

Even werd het stil. Zo stil, dat zowel Van Opperdoes als Carlo naar de ramen keek, en zich verwonderd afvroeg waarom ze nu ineens niets meer hoorden. De regen bleef echter onverminderd doorgaan. Alle lichten in Papeneiland gingen een fractie van een seconde uit en toen meteen weer aan. Buiten was het donker. De lantaarns op de gracht doofden, waarna een enorme bliksemschicht de hele Jordaan in een fel licht zette. Het licht, dat door alle ruiten van het café naar binnen flitste, onthulde een sinister, donker silhouet voor de ramen stond en zwijgend naar binnen keek. Zelfs Carlo, de onverstoorbare barman die toch al heel wat had meegemaakt, deed onwillekeurig een stapje achteruit.

‘Dat is hem...’ mompelde hij.